RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

nr. 260.108 van 13 juni 2024
in de zaak A. 233.916/VII-42.193

In zake : XXX
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Rahim Aktepe
kantoor houdend te 2000 Antwerpen
Amerikalei 95
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen : de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Carmenta Decordier en Tine Bricout
kantoor houdend te 9041 Gent-Oostakker
Orchideestraat 61A
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het cassatieberoep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 17 juni 2021, strekt tot de cassatie van arrest nr. 254.432 van 12 mei 2021 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 14.567 van 10 september 2021.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur Marijke Van Limbergen heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State’.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 22 februari 2024.

Kamervoorzitter Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Farah Jessous, die *loco* advocaat Rahim Aktepe verschijnt voor verzoeker, en advocaat Lucas Asselman, die *loco* advocaten Carmenta Decordier en Tine Bricout verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Marijke Van Limbergen heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Verzoeker dient op 2 september 2020 een (tweede) aanvraag in voor een verblijfskaart als ander familielid van een Unieburger, meer bepaald zijn schoonzus van Spaanse nationaliteit, die sinds 9 december 2010 in België verblijft.

Op 13 januari 2021 weigert de verwerende partij deze aanvraag met een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (hierna: de aanvankelijk bestreden beslissing).

Verzoeker stelt op 15 februari 2021 tegen deze laatste beslissing een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Met een arrest van 12 mei 2021 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van het enige middel

Standpunten van de partijen

4. Verzoeker werpt in een enig middel de schending op van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen’ (hierna: wet van 29 juli 1991), van artikel 47/1, 2°, van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiëlemotiveringsplicht, van “het unierecht”, van de “eigen motiveringsverplichting” van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en van het rechtszekerheidsbeginsel.

Na te hebben verwezen naar de wet van 29 juli 1991, de in het opschrift van het middel aangehaalde algemene beginselen van behoorlijk bestuur, en verder nog naar het rechtszekerheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel en de hoorplicht, laat verzoeker gelden dat de aanvankelijk bestreden beslissing niet afdoende werd gemotiveerd en dat ze kennelijk onredelijk werd genomen, zodat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een schending van de voormelde beginselen en van artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet had moeten vaststellen. Hij laat gelden dat het bestreden arrest “een uiterst gebrekkige motivering” bevat “waardoor de Raad [voor Vreemdelingenbetwistingen] haar eigen jurisdictionele motiveringsplicht schendt”.

Verzoeker voert eerst aan dat hij volgens de aanvankelijk bestreden beslissing niet afdoende heeft aangetoond te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet, terwijl hij maar liefst 23 bewijzen van geldverzendingen in het verleden heeft voorgelegd. Deze werden met de aanvankelijk bestreden beslissing niet aanvaard omdat ze door een “derde” zijn gedaan. Het gaat echter om verzoekers broer, de echtgenoot van de referentiepersoon, en dus om een gehuwd koppel met een gemeenschappelijk vermogen. Volgens verzoeker moesten de geldverzendingen door deze broer/echtgenoot wel degelijk in rekening worden gebracht.

Vervolgens verwijst verzoeker met betrekking tot het recht van vrij verkeer van de Unieburger naar arrest nr. 250.751 van 10 maart 2021 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarin is gesteld dat een aanvraag niet kan worden geweigerd, enkel omdat er geen dreigende schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon voorhanden is. Door in tegenspraak hiermee te aanvaarden dat de aanvankelijk bestreden beslissing “reeds voldoende [is] geschraagd door de determinerende vaststelling dat er geen sprake is van een schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon”, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest zijn eigen motiveringsverplichting en het rechtszekerheidsbeginsel geschonden.

Hierna voert verzoeker aan dat de geldstortingen van na half 2017 niet werden aanvaard omdat hij Marokko toen reeds had verlaten. Verzoeker is echter enkel in de zomer van 2017 met een visum kort verblijf in Spanje geweest en heeft voor het overige tot zijn vertrek naar België in juli 2019 steeds in Marokko verbleven. Tegen de vaststelling in de aanvankelijk bestreden beslissing dat de geldstortingen te beperkt en te onregelmatig zouden zijn om te worden aanvaard als bewijs van het ten laste zijn, laat verzoeker gelden dat de vreemdelingenwet geen frequentie- en/of hoegrootheidsvoorwaarde bevat, zodat de verwerende partij een voorwaarde heeft gecreëerd die niet in de wet is voorzien.

Verzoeker laat verder gelden dat hij een effectieve financiële afhankelijkheid heeft bewezen en dat hij onvoldoende inkomsten had om in zijn eigen levensonderhoud te voorzien. Hij verwijst naar de desbetreffende stukken, namelijk financiële steun (geldstortingen) waaruit het ten laste zijn van (de echtgenoot van) de referentiepersoon in het verleden blijkt. In het bestreden arrest wordt volledig voorbijgegaan aan verzoekers gebrek aan middelen. Verzoeker heeft met een aantal stukken op afdoende wijze aangetoond dat hij geen inkomsten in Marokko had en er geen onroerend goed bezat.

Voor de invulling van het begrip “ten laste zijn” verwijst verzoeker naar arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en het Hof van Justitie van de Europese Unie. Volgens verzoeker blijkt uit deze arresten dat de hoedanigheid van het “ten laste” komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik maakt van zijn vrijheid van verkeer en dit omdat hij of zij niet in zijn eigen behoeften kan voorzien. Verzoeker stelt andermaal deze feitelijke situatie wel degelijk te hebben aangetoond, meer bepaald dat hij materieel wordt gesteund door de Unieburger omdat hij zelf niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien en aldus onvermogend is in het land van herkomst.

Tot slot stelt verzoeker vast dat in de aanvankelijk bestreden beslissing niet wordt betwist dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om verzoeker ten laste te nemen.

5. In de memorie van wederantwoord herhaalt verzoeker het middel. Hij voegt toe dat de hij geen nieuwe feitelijke beoordeling vraagt doch dat het verzoekschrift tot cassatie enkel stelt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn eigen jurisdictionele motiveringsplicht heeft geschonden door voorbij te gaan aan de door verzoeker aangehaalde middelen met betrekking tot de motivering in de aanvankelijk bestreden beslissing. Anders dan de verwerende partij in de memorie van antwoord stelt, volstaat het volgens

verzoeker in het licht van de jurisdictionele motiveringsplicht niet om louter te stellen dat het feit dat er geen schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon is, een determinerend motief is, nu op afdoende wijze een situatie van afhankelijkheid wordt aangetoond.

Beoordeling

6. De door verzoeker aangehaalde algemene beginselen van behoorlijk bestuur zijn, net als artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, niet van toepassing op jurisdictionele beslissingen zoals het bestreden arrest. Al kan de Raad van State als cassatierechter het middel onderzoeken waarin wordt opgeworpen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter bij de beoordeling van de aanvankelijk bestreden beslissing de inhoud van die beginselen of bepalingen zou hebben geschonden, de Raad van State kan zich daarbij niet in de plaats van de annulatierechter stellen om zelf te oordelen of de voornoemde beginselen of bepalingen waren geschonden met de aanvankelijk bestreden beslissing of niet.

Verzoeker kan derhalve in de graad van cassatie niet op ontvankelijke wijze aanvoeren dat de aanvankelijk bestreden beslissing onredelijk was of niet afdoende was gemotiveerd en dat het bestreden arrest dit had moeten vaststellen.

7. Volgens verzoeker is de motivering van het bestreden arrest in strijd met andere rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waardoor deze zijn eigen motiveringsplicht en het rechtszekerheidsprincipe zou hebben geschonden.

Noch de jurisdictionele motiveringsplicht als vormvereiste noch het rechtszekerheidsbeginsel wordt geschonden door het enkele feit de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in eerdere arresten een ander standpunt zou hebben

ingenomen betreffende de toepassing van artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet.

8. Verzoeker richt zich tegen de beoordeling in het bestreden arrest van het motief uit de aanvankelijk bestreden beslissing dat “in eerste instantie opgemerkt [dient] te worden dat de referentiepersoon sedert 09.12.2010 in België verblijft” en dat “[v]an een (dreigende) schending van haar recht op vrij verkeer […] geen sprake [is]”.

In het bestreden arrest wordt echter vastgesteld:

> “De gemachtigde besluit hierna dat ‘in eerste instantie’ moet worden opgemerkt dat de referentiepersoon reeds sinds 9 december 2012 in België verblijft, zodat van een schending van het recht op vrij verkeer van deze referentiepersoon geen sprake is. De Raad stelt vast dat de verzoeker, in zijn uitgebreid betoog, geen enkele betwisting voert inzake deze vaststelling. Uit de bewoordingen ‘in eerste instantie’ blijkt nochtans dat de voorgaande motivering een determinerend motief vormt. De vraag rijst dan ook of dit determinerende motief volstaat om de bestreden weigeringsbeslissing te dragen.”

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelt dienaangaande:

> “Deze vaststelling wordt door de verzoeker niet betwist en blijft dus onverminderd overeind. De Raad is van oordeel dat ze volstaat om te besluiten dat niet is aangetoond dat is voldaan aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet. Verzoekers inhoudelijke kritiek op de motieven inzake de door hem voorgelegde documenten, kan niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden. De bestreden beslissing wordt immers reeds voldoende geschraagd door de determinerende vaststelling dat er geen sprake is van een schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon. Verzoekers kritiek is dan ook gericht tegen een overtollige motivering, zodat deze kritiek onontvankelijk is (RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 19 februari 2009, nr. 190.636). Aangezien de verzoeker inhoudelijk enkel kritiek uitoefent op de motieven die geen afbreuk kunnen doen aan een dragend motief om de aanvraag af te wijzen, kunnen de door hem aangevoerde schendingen niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden.”

Verzoeker betwist deze beoordeling niet als dusdanig. Hij geeft ook niet aan dat hij niet in de mogelijkheid was het motief van de aanvankelijk bestreden beslissing betreffende het gebrek aan schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon aan te vechten. Verzoeker kan bijgevolg niet voor het eerst in de graad van cassatie de wettigheid van dat motief aanvechten.

9. In het licht van het voorgaande door de eerste rechter als determinerend beschouwde motief dat verzoeker niet had aangevochten, is verzoekers kritiek wat de overige motieven betreft, namelijk dat hij niet heeft bewezen ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon, niet ontvankelijk. Het betreft immers motieven uit de aanvankelijk bestreden beslissing die niet werden onderzocht door de eerste rechter en waarvan in het bestreden arrest wordt geoordeeld dat het overtollige motieven zijn in het licht van het niet-aangevochten determinerend motief.

10. Uit de voornoemde motivering van het bestreden arrest blijkt derhalve ook duidelijk waarom de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verzoekers kritiek niet onderzoekt betreffende de vaststelling dat verzoeker niet ten laste zou zijn van de referentiepersoon. Een schending van de jurisdictionele motiveringsplicht blijkt in dat opzicht niet.

11. Het enige middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het cassatieberoep.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 200 euro, een bijdrage van 20 euro, en een rechtsplegingsvergoeding van 770 euro, die verschuldigd is aan de verwerende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, op dertien juni tweeduizend vierentwintig, door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Carlo Adams,	kamervoorzitter,
Francis Van Nuffel,	staatsraad,
Frédéric Vanneste,	staatsraad,

met bijstand van

Bart Tettelin,	griffier.

De griffier **De voorzitter**

Bart Tettelin **Carlo Adams**